

HALADÁS

VASUTI

SZAK- ÉS SZÉPIRODALMI HETILAP
A MISKOLCZI MAV. ALTISZTI-KÖR HIVATALOS KÖZLÖNYE.

SZERKESZTŐK ÉS LAPTULAJDONOSOK:

BANOVITS LÁSZLÓ

ZSIVKOVICS ANTAL

Előfizetési ára:

Egész évre 8 korona
Fél évre 4 korona
Negyed évre 2 korona

Szerkesztőcég:

Miskolcz, Szemere-utca 26. sz.

Megjelen minden vasárnap.

Balesetbiztosítással:

Egész évre 14.— kor.
Fél évre 7.— kor.
Negyed évre 3-50 kor.

A balesetbiztosítás (18-tól 60 éves korig)
a „Nemzeti balesetbiztosító részve-
társ.”-nál 3000 koronára halál esetre
és 3000 koronára állandó munka-
képtelenség esetére szól.

Óvatosság a szolgálatban.

Miskolcz, 1904. január 9.

(—s—ó) Már többször felemeltük intő szavunkat ezen a helyen az ellen a merészség, sőt mondhatni vakmerőség ellen, a melyet sokan a vasuti alkalmazottak közül, nem törődve a saját testi épségükkel, nem törődve családjukkal, tanusítanak.

Ám a legutóbbi napok alatt ismét sok oly eset fordult elő, melyek azt tanusítják, hogy mindig akadnak egyesek, a kik esupa bravuroskodásból, ügyességüknek fitogtatásából lettek áldozatokká.

Vannak olyanok is, a kiket a rosszul alkalmazott túlbuzgalom tett szerencsétlenné.

Elmondottuk már ismételten, de újból is fel kell említenünk, hogy sem az intézet, sem a szolgálat érdeke nem kívánja azt, hogy életünk kockáztatásával is igyekezzünk minden körülmények között a reánk bízott teendőket elvégezni; saját érdekünk s családunk biztosítása pedig egyenesen tiltja ezt.

Nagyon ritka eset az, a midőn a szolgálat életünket is veszélyeztető önfeláldozást kíván, a többi esetben életünk kockáztatása határozott bűn önma-
gunk és családunk ellen.

Különösen most, a téli időben kell fokozott óvatosságot kifejteni.

Az állomásokon a sinek mellett és a sinek között a mozdonyokról lecsöpögő viz jéggé van fagyva, jegesek a kocsi- és féklépcsők és a legkisebb vigyázatlanság is könnyen elcsúszást és végzetes szerencsétlenséget vonhat maga után.

Kétszeresen nehéz ilyenkor a kocsikapcsolás, veszedelmesebb a vonatok menete közben a szakaszos személykocsik futódeszkáján a jegyvizsgálat végett való járkálás; nagy ködök szoktak lenni, melyek a messzelátást gátolják

s egyáltalán a szolgálat sokkal több elővigyázatot kíván.

A midőn szolgálatunkat végezzük, mérlegeljük mindig teendőinket, mindig megfontoltan s higgadtan igyekezzünk kötelességeinket teljesíteni, gondoljunk e mellett magunkra és családunkra is, melyet siralmas árvaságra, szomorú in-ségre juttatna meggondolatlan cselekedetünk, könnyelműségünk, egyszóval tegyünk meg legalább a magunk részéről mindent, hogy elkerüljük a szerencsétlenséget, mely a szolgálat veszedelmei között amugy is elég sokszor utóléri a vasutast önhibáján kívül is.

A füstgázelemezés.

Közlő: Szász Géza mérnök.

I. A füstgázelemezés célja:

Az elégségi processusban, mely kályhákban, kemenczékben, a kazántüzelésnél lefolyik, két fő elem vesz részt. Egyik maga a tüzelőanyag, másik a levegő. Amaz — ég-

hetlen részeinek leszámításával — majdnem vegyileg tiszta széntől (C), utóbbi pedig körülbelül 24% élelyből (O) és 76% légey-ből (N) áll. Az égés alkalmával a légey nem ég el; az tehát az égési terményeknek, a füstnek egyik főalkatrészét képezi.

Ha az elégség tökéletlen, azaz ha a szénhez kevés levegőt vezetünk, úgy az még szintén éghető szénmonoxyddá (CO) ég el. Tökéletes elégségnél, vagyis a szükséges levegőmennyiség hozzávezetése esetén, a tüzelőanyag széntartalma szénsavvá (CO₂), telített vegyületté változik. Ha pedig felesleges mennyiségű levegőt vezetünk a tüzhöz, akkor annak füstjében szabad állapotban levő élelyt is fogunk találni.

A tökéletlen elégség ennél fogva nem adja ki a tüzelőanyag összes melegét; a levegőnek tulságos mennyiségben történő hozzávezetése pedig a tüzet indokolatlanul lehűti. Mindkét körülmény a tüzelésnél érthető nehézséget okoz.

Mint hogy az elégség alkalmával alárendelt mennyiségben fejlődő melléktermények u. m. kénessav, kénsav stb. magára az elégségre lényeges befolyással nem bírnak, róluk e helyen szólni nem fogunk.

TÁRCZA.

Öreg költőnek.*)

Mondd csak, öreg költőm,
Minő varázs vert meg? . . .
Oly erőllen vagy, mint
Járni kezdő gyermek.
A ki most tanulja
Ezt a mesterséget
S minden lépésével
Hibás utra léved.

Mért hogy olyan régen
Hallgató ajakkal,
Néma csüggedésben
Talál este, hajnal? . . .
A dalos madár se
Zengi dalát folyton, —
El-elpihen olykor
Enyhet adó lombon. —

Mégis — látod — kissé
Különös ez tőled,
A ki egykor szinte
Uraltad a földet,

Hogy úgy félre ültél,
Mint az öreg szarka.
Kopott, ócska tollal,
Búsán elhagyatva . . .

Értelek én, öreg,
Hogy miért e bánat.
Mely szivedben, mint a
Vad zivatar támadt;
Értem szenvedéscd,
Fájó hallgatásod: —
Dicsőséged sirját
Készítgeted, ásod . . .

Bár az egész földön
Babér erdő nőne,
Már neked nem jutna
Egy szál se belőle;
Nézz csak körül, mennyi
Pusztá homlok várja . . .
Édes öreg fejem,
Ne számít: te rája! . . .

Új nemzedék támadt,
Sírba dől a régi,
A te nőtáidat
Nincs már, a ki érti, —
Mert mi egykor letszell,
Csak unalmas már ma:

*) A „Haladás” IV. pályázatán pályadíjjal jutalmazva.

A fennebb előadottak nyomán a füstgáz-elemezés arra szoritkozik, hogy segélyével kellő itéletet mondhassunk az égés minőségéről; mert a szénmonoxyd-tartalom kimutatásával kétséget kizárólag igazoljuk, hogy az elégségnél kevés volt a hozzávezetett levegő mennyisége, azaz az elégség tökéletlen volt; a szénmonoxyd hiánya esetén kimutatott szénsavtartalom a tökéletes elégséget, a kellő léghuzam fennállását igazolja s megnyugtat, mert a tüzelés rationális volt s végül az élenytartalom megállapítása által a felesleges levegőmennyiség hozzávezetésének mértékét nyerjük.

Hogy az említett egyes gáznemek jelenlétét a füstgázokban kimutathassuk, belőlük bizonyos mennyiségűt felszivatunk és megmérjük; aztán megfelelő reagentiákkal hozzuk össze. A reagentiák mindenike elnyeli a gáznemek egyikét; a keverékeket ezután újra megmérjük s a térfogatok különbségéből kiszámítjuk az elnyelt alkatrészek tartalmát %-okban.

Mint minden analytikai munkánál, ugy a gázanalysisnél is magától érthetőleg egyike a legfontosabb munkáknak az, hogy a megvizsgálendő gázt oly helyen vegyük, hol a

látható láng végződik s hol más anyaggal még nem keveredhetett.

Ily alkalmas helyen vasesövet huzunk be, melyre gummicső segélyével egy ólomcső illesztendő. Ha a hőmérsék 300° C-nál alacsonyabb, az ólomcső a vaseső helyébe is beiktatható; melynek nagy előnye az, hogy kis térfogata lehet és oly könnyedséggel kezelhető, mint a gummicső. Nagyon magas hőmérsék mellett, vagy porcelláncsövek, vagy hűtött vasesövek alkalmazandók. Savtartalmu gázoknál, ha valahogyan lehetséges, üvegsöveket használunk. — Hosszabb gummi használása kerülendő; épen így gummi-ból készült tartóké is, mert a vulkanizált gummi elnyeli az átvezetett gázok egy részét.

(Vége köv.)

Jelentés a „Haladás“ IV-ik pályázatáról.

A „Haladás“ szerkesztősege által legutóbb kitűzött irodalmi pályázat szokás szerint most sem maradt meddő, de sőt jóleső örömmel konstatáljuk, hogy a lapunk iránt érzett általános rokonszenv több igazán figyelemre méltó írótehetséget buzditott a pályázatra. A beérkezett szép-próza pályamunkák az alábbiak.

*Holdvilágnál zengő
Méla hangu hárfa.*

*Kivénültél, pajtás,
Ez az baj itt, látod,
Hajító fát sem ér
Ócska nyafogásod
A te nólád nem kell,
Rég idejét multa,
Fogadd meg tanácsom
És ne is kezd ujjra.*

*Ne higgy te a kaczer,
Napsugaras nyárnak,
Nem a te időd ez,
Új csillagok járnak.
Őszi szél kavarja
Kósza felhők rongyát,
A mi elmúlt, többé
Vissza nem jö hozzád.*

*Legjobb, ha elnémulsz,
Bárha szived fáj is;
Nem használ itt sem köny,
Sem érzékeny frázis.
Vigasztalódj, ez a
Vén poéták sorsa:
Egymásután szépen
Így megyünk el sorba.*

Szűts Jenő.

Az opáltú.

Irta: Ujváry Béla.

Vannak-e oly férjek, kik feleségöknek házasságuk előtti kalandjaikkal eldicsekesznek? Vannak, kétségkívül vannak. Én azonban mindig szivemből sajnáltam a teremtés e rövidlátó urait; gunyolni csak azért nem gunyoltam ki őket, mert ezt megtiltotta nekem az a szolidaritás, melynek még a nem jól nevelt férfiak közt is okvetlenül fönn kell állania.

Intettem is, óva intettem Kemenes Gyula barátomat e hibától, sőt bünbeeséstől; mikor pedig már én nem akadályozhattam meg, hogy megházasodjék, intelmeim valóságos ékesszóló Intő Beszédekké váltak, melyeket ha leirtam és kiadtam volna, ma már mint akadémikus adhatnám át magamat a „dolce far niente“ gyönyöreinek.

Kemenes Gyula különben fogékony tanítvány volt; nem esküdtött ugyan mestere minden szavára, (különben meg sem házasodott volna, amit ugyan bolondul tett volna, mert Irén a világ legbájosabb kis csecsebecséje!) de arra megesküdtött, hogy házassága előtti kalandjainak végleg lezárt (ő erősködött, hogy „végleg“ lezárt!) aktáit soha sem fogja kis felesége előtt szelöztetni.

Csakhogy tudvalevőleg az ember csak tervez, végezni Isten szokott; egy francia közmondás

I. „Csak házasodjál“ Jelige: „Férfi sorsa a nő.“

II. „Elment.“ Jelige: „Minek is van szerelem stb.“

III. „Az óperancia felé.“ Jelige: „Natura vis . . .“

IV. „Kis ember sem szalmaszál.“ Jelige: „Tempora mutantur.“

V. „Őszi napsugár.“ Jelige ?

A beérkezett vers-pályamunkák pedig a következők:

I. Andrassy Dénes gróf. Jelige: „Bis dat, qui cito dat.“

II. Gyászt öltöttél. Jelige: „Sirok én magam is.“

III. Öreg költőnek. Jelige: „A múlté már a te neved.“

IV. Leszámolás. Jelige: „Músa te ki nem jársz . . .“

V. Vasutasok karácsonyfája. Jelige: ?

VI. Árnyak. Jelige: „Azt sem tudjuk mi az élet.“

Ismételjük, hogy a kitűzött pályázat eredménye általában kielégítő. Némely pályamunka szárnypróbálgatásnál ugyan egyébnek nem tekinthető, de azt készséggel elismerjük, hogy

szerint pedig: „ce que femme veut, Dieu veut“ (amit az asszony akar, Isten akarja azt); voltaképpen tehát mégis csak az asszony az, aki végez.

Iren is elvégezte magában, hogy: török szakad, neki meg kell ismernie férje fiatalkori kalandjait vagy e kalandok közül legalább egyet. Miért? Hat mindenekelőtt, természetesen, még Éva nevű özanyjától örökölt kíváncsisága miatt. Aztán meg — ez utóbbira ugyan nincsenek bizonyítékaim s azért az olvasó el is hiheti, meg nem is — úgy vélem, hogy talán még „felső leány“-korában e y Maupassant-féle kötet került kezecskéibe s ez a házasság előtti kalandok iránt fölkeltette kíváncsiságát.

Akármit van is, az az egy bizonyos, hogy sokat ostromolta ez iránt szegény Gyula barátomat, a kinek szilárdságán és jó iskoláján azonban az asszonyi fortély egész arzenája megtörött.

Azaz hogy . . . dehogyan törött bíz az meg!

De vegyük csak szépen sorjára a dolgot.

Egy éppen nem szép este nagy karosszékemben ültem, fehér eserepkályhám előtt. (A novellairók persze „kandallót“ mondanának, a milyen nálunk csak hirmondónak akad!) Csibukozva gondolkoztam sok mindenről és voltaképpen semmiről. Egyszerre csak — ép az utóbbi gondolatkörbe voltam elmerülve — megnyílik az ajtó, belép rajta az én Gyula barátom s alig köszönve, egy karosszékbe veti magát és elkezd kacagni, kacagni, de úgy, hogy önkénytelenül is Angyal-

az írói véna minden pályamunkában felcsillámlik.

A bírálóbizottság a beérkezett szép-próza pályamunkák közül az első díjat az „Óperancia felé“ című pályamunkának ítéli. Jeligeje: „Natura vis.“ Szerzője bár tulsötét színeket használ, de mindamellett éles megfigyelő tehetséggel és a szociális problémák iránti nem csekély érzékkel írja le egy proletár munkáspárnak a szerelmét. Bár stílusa helylyel-közzel darabos, de ezt a hátrányát az az előnye ellensúlyozza, hogy van ötlet-gazdagsága és ügyességgel szövi ezt a vad, komor témát, egy kiszakított jelenetét a küzdő munkás életének . . .

A „Csak házasodjál“ cz. pályamunka egy szép stílusgyakorlat köznapi bölcseletkedésben fogantatva. Sujetje roppant sovány.

Az „Elment“ cz. pályamunka limonádé-ízű szerelmi történet. A csobogó csernely, a csatogó fülemile, az eperajku leányzó, szóval a 70-es évek novella-irodalmának közismert attributumai vonulnak fel benne, annélkül, hogy közvetlenebb hatást tudnának kelteni.

„A kis ember nem szalmaszál“ cz. pályamunka szerzője a Bach-korszakból ad egy élénk rajtot. Kedves, jóízű humora van. — Ámde a meseszövése laza és irálya is pongyola.

föld, Lipótmező, sőt — ne vegye rosz néven a megsértett magyar Géníusz! — Döbling is eszembe jutott.

— De hát elvégre is mi lett? — kérdeztem Gyula barátomtól, mihelyt kacagásától szóhoz juthattam.

— Képzeld csak: megszegtem az eskümet? . . . tudod azt, a melyet előttd . . . tudod . . . akkor . . . házasságom előtt . . .

— Hogy feleséged előtt nem fogsz házasságod előtti kalandjaidról beszélni?

Igent intett a fejével, még mindig kacagva.

— Szerencsétlen! — kiálték föl, rémülten ugorva föl karosszékemből. — Megszegted esküdet — azt az ünnepélyes esküt! — és még kacagsz! Megrögzött bűnös, te!

— No, ne pattogj, öregem! Ha elmondom, te is nevetni fogsz.

— Soha! — kiáltám és visszaültem karosszékembe.

— Tegnap este — kezdi elbeszélését — az operába akartunk menni: fölötte érdekes előadás ígérkezett, amennyiben ő: nyelven énekeltek volna. Azért mondom: „volna“, mert az előadás elmaradt, a portugál vendégművész az előadás előtt egy fél órával megbetegedvén. Iren már egészen felöltözve várt a szalonban, csak még egy fehér rózsát — a mi olyan örjítőleg jól áll neki! — tűzött a hajába, midőn a jelenetet az előadás megváltoztatásáról megkaptuk.

Az „Őszi napsugár“ cz. pályamunka szerzője sok eredeti színnel tud tájképet festeni. Hangulata is meleg, közvetlen. Stílusa azonban sok helyt köznapi és magyartalan.

A vers-pályázat eredménye már alatta áll a prózai pályamunkák általános színvonalának.

A bírálóbizottság itt az első díjra az „Öreg költőnek“ cz. verset (Jelige: „A multé már a te neved“) érdemesítette. Egy vénhedt poétát, akinek a lantját a mai modern, lázas világ máj meg nem érti, pihenni küld versében a szerző, tompa rezignációval, fájdalmas akkordokkal. Lelket megkapó szomorú téma, irodalmi színvonalon álló verseléssel: rythmusa kifogástalan, rimjátéka tiszta.

Az „Andrássy Dénes gróf“ cz. vers óda-mű. Kevés a költői szókészlete, erőltetett a mondat szerkezete, a szárnyalása lankadt, a lángja görög tűz.

A „Gyászt“ öltöttél cz. pályamunka gyöngye lyrai nyögdecseles. Banális forma, semmi új hang és szín.

A „Leszámolás“ cz. vers szerzőjétől meg nem tagadható, hogy a ballada műfaja iránt érzelme van. Pályamunkája is ballada. Szorgalmasan olvashatja Kiss József e nemű költészetét, mert hatása érzik rajta. Kár, hogy még kevés a

mondanivalója, de szélesebb fantáziával és simább költői szólamokkal idővel még szépet alkothat.

A „Vásutasok karácsonyfája“ cz. pályamunka éles satirával suhintja meg az ostort a várva-várt fizetésrendezés fölött. Tartalma van, de a verselése gyöngye és rimei nem csengenek.

Az „Árnyak“ cz. vers az emberi élet, a vég nagy problémáját feszegeti. A misztikus, elvont tárgy nehéz volt a szerzőnek. Verselési készsége van, amit könnyebb témákkal sikerrel fog használhatni.

Utóljára emlékezünk meg arról, amiről tulajdonképpen első helyen kellett volna szólnunk a *szakpályazatról*, amely majdnem meddő maradt, amennyiben arra csupán csak *egy pályamű érkezett be*.

I. *A kortúlhaladott alkalmazottak nyugdíjviszonyai*. Jelige: „Tiszteld az aggkort.“ Tendenciája és irálya általánosságban dicséretet érdemel s a pályabírák által a II. díjjal jutalmaztatott.

IV. *pályázatunkon a díjakat nyert munkák a következők:*

Szakezikk: A kortúlhaladott alkalmazottak nyugdíjviszonyai. Szerzője: *sikabonyi Angyal József*.

Mikor magunkra maradtunk, Irén mosolyogva fordult felém: hát most mi legyen?

— Hát mindenekelőtt két forró esőket nyomtam gömbölyű vállára . . . esküszöm: soha, soha sem láttam oly szépnek!

— Jó, jó! . . . s aztán?

— Aztán magam mellé ültettem a pamlagra s elhatároztuk, hogy a nemzeti opera négy nyelvű előadására nem vagyunk kíváncsiak s otthon maradunk, együtt vacsorálva. Ismétlem, barátom, tegnap Irén oly örjítőleg szép volt . . .

— Mint még soha . . . tudom. Tovább.

— Magamhoz akartam ölelni. Azt mondta, hogy átöltözik s akkor nem bánja: megsókolhatom egyszer — de csupán csak egyszer! — egy föltétel alatt. S az a föltétel? Majd megmondja, mondá, ha visszatér. Vagy egy negyed óráig volt távol s azalatt én mind azon törtem a fejemet, hogy mi is lehet az a föltétel? Házi pongyolájában tért vissza. Nevetni fogsz, de esküszöm, hogy . . .

— Hogy még soha sem volt oly szép, mint akkor.

— Ugy van. Meg akartam ölelni, de mind a két kezével eltolt magától. Nem, mondá kaczeran nevetve, előbb hallja a föltételt. Tudod, mi volt az a föltétel?

— Sejttem.

— Hogy mondjam el házasság előtti egyik kalandomat. Ne hidd, hogy megfeledeztem volna eskümről, bár a mint csipkeponyolájában, vá-

rakozó mosolylyal ott ült velem szemben . . . esküszöm, hogy az sem lett volna csoda! Én azonban szilárdan tartottam magamat. Kért, könyörgött és e közben oly szépen, de oly szépen mosolygott, hogy esküszöm . . .

— Tudom: soha sem volt stb. Tovább.

— Nem tudod, mert Irén . . . egyszerűen ellenállhatatlan volt! Mikor pedig azt sugta a fülembe, hogy „ha megteszed, Gyula, kétszer is megsókolhatsz“ . . . ingadozni kezdtem.

— Gyáva! — kiálték.

— No, no, csak lassan! „Kezdtém“, de ne hidd, hogy megfeledeztem volna eskümről! A mint azonban lesütöttem a szemeimet (talán pírulva is mindazon, a mit nem szabad elmondanom), tekintetem erre az opáltüre esett . . . El van törve, nézd csak meg jól, el van törve . . . Mikor sietve öltözködtem, nem vettem észre, hogy el van törve, de akkor, oh akkor jól láttam. S ennek az eltört opáltünek a látására — csodálkozni fogsz, de úgy van — ötletem támadt. Miért ne mondhatnék el, gondolám, két csók ellenében azokról a rózsás ajkokról, egy költött kalandot, megnyugtató befejezéssel, megszakitva ott, a hol a legérdekesebb s be nem fejezve ép az opáltü . . . eltörése miatt. Így — gondolám — eskümet sem szegem meg, Irén is megkapja, a mit már oly régen óhajt, én is azt, a mivel soha sem tudok betelni eléggé. Mert tudnod kell, hogy — ha nevetségesnek tartasz

Próza: III. Az Óperencia felé. Szerzője: *Szegő Ernő.*

Vers: III. Öreg költőnek. Szerzője: *Szücs Jenő.*

A szakközleményekre kitűzött és ki nem adott 1 drb. 20 koronás arany a következő V. pályázatunkon az I. díjhoz fog csatoltatni.

Reméljük, hogy pályatársaink önzetlen működésüket és a vasuti irodalom fellendülését czélozó törekvésüket méltányolva jövőben ez irányban is támogatni fognak bennünket.

A szerkesztőség.

Budapesti levél.

Budapest, 1904. január 7.

A kártya.

Nem tudom, jogosan szólok-e hozzá ehhez a fontos közgazdasági tényezőhöz, mert szégyenszemre be kell vallanom, hogy annak daczára, hogy vasuti ember vagyok, a kártyát nem ismerem. De sőt, — ami még ennél is több — soha nem kártyázom. (A mely rossz viczet azonban a „Haladás“ legutóbbi számának rovására tessék írni.) Egész kártya-

is — én nagyon, de nagyon szerelmes vagyok a saját feleségembe.

— Az égre kérlek: tovább!

— Hát kieszeltem egy történetet, tudod olyan félig valót, félig költöttet. Egy álarczos bálon (azok az együgyű álarczos bálók, tudod, mindig érdeklik a tisztességes nőket, pedig ha tudnák!), tehát: egy álarczos bálon megismerkedtem egy „szép maszkkal.“ Gyönyörű alak... gazella-termet... gyémánt szemek... ezüst csengésű hang... A mi kevés költészet van bennem, azt mind előszedtem s könnyelmű módon mind ráraktam arra a soha sem látott ismeretlenre. Éjfél felé, két pohár champagnei közt, természetesen, egy pillanatra föllebbentette álarczát. Barátom: az az arc! Rafael Madonnái, a milói, a mediczi s a nem tudom még milyen Vénusok, mind, mind szobaleányok hozzá képest!

— Megállj! megállj! Csak nem akarod velem elhíttetni?...

— Igaz, igaz. Hát egy szó, mint száz: csodálatosan szép volt. Irén az ajkát harapdálta a féltékenységtől. Megállj csak! — gondolám magamban, van még tovább is! Természetes, hogy magasrangú hölgy volt, grófnő vagy talán hercegnő, mert mikor megengedte, hogy hazakísérhetem, egyenruhás inas nyitotta ki a fogata ajtaját. A fogat megindult és én, türelmetlen bolond én! — megöleltem őt, szenvedélyesen rebegve: „Szeretlek!“ Te — láttad volna, hogy

béli tudományom odáig terjed, hogy az egyik fajtában vannak ugyan királyok is, de fölös számban vannak — filkók, sőt disznócskák is; a másik fajtájában meg a pojáczli alaku figura az, a melyik lefőzi az egész tisztelt kompániát. No meg annak is tudatában vagyok, hogy a vasuti inspektori kvalifikáció egyik főkélléke a tarokkbéli tudomány.

Eszembe jutott ez a dolog most, a mikor a főváros egész társaséletét csak egy téma foglalkoztatja megint: egy vagyon kockázatása a blatton, holmi separéban, bőségesen megélvezett orfeumok és pezsgők után. És eszembe jutott azon a réven, hogy az az ugynevezett tisztos szórakozás milyen fontos positiót foglal el a mi vasuti életünkben is. Szinte hozzátartozik a mesterségünkhöz; ugyanannyira, hogy a vasuti szerzethez tartozók között akadnak olyanok, a kik sokkal jobban ismerik az ördög bibliájának titkait, mint azokat a titkokat, a mik a szolgálati instrukciókban foglaltatnak, de épp ez oknál fogva az emberi kor legvégső határáig titkok maradnak előttük.

Hogy valaki milyen uton és módon dobálja pénzét a Duna fenekére, ahhoz nekem természetesen semmi közöm. Valaminthogy

milyen tágra nyitott szemekkel hallgatta Irén, lélegzetét vesztve, ajkát harapdálva! Hát megöleltem őt, a bájos ismeretlen, he... én, örültem, úgy, mint férfikar nőt még nem ölelt. Ekkor azonban — krakk! — a nagy öleléstől... elpattant az opáltúm. Bájos ismeretlenem elsápadt (az álarcz alatt!) és szigorú hangon megparancsolta, hogy azonnal szálljak le, mert ő babonás s az opáltú eltörése azt jelenti, hogy viszonyunk egyikünk halálát okozná. Én, természetesen, rögtön leszálltam a kocsiból s most már azt hittem, hogy Irén meg fog ölelni örömeiben. Az ám!... Irén fölugrott a székéből s kegyetlenül... pofon ütött. Úgy van barátom: pofon ütött. A meglepetéstől, a megütözéstől, a haragtól csak dadogni tudtam... Hogy, hiszen én még idejében leszálltam a hercegnő fogatáról s hogy az egész történet... nem is igaz... Hisz ép azért kapta ezt! — kiálta Irén. A mért hogy hazudott! Azt az opáltút én törtem el tegnap... véletlenül a földre esett... mikor az ön fiókjában kutattam, legénykori emlékeit, leveleit, mit tudom én, mit keresve... De így hazudni! Nyomorult!... És oly megvető tekintettel mért végig... barátom! Soha sem láttam oly...

— Oly szépnek?

— Oly veszedelmesen szépnek! De, tudod, az a pofon és az a „nyomorult“ nekem elég volt. „Be fogja látni, mondám neki, hogy ezek után válunk kell!...“ „Hát válunk!“ — mondá ő

ahhoz sincsen semmi közöm, hogy a „szolgálati szakasz“-nak nevezett bizalmas szepáréban egyik szegény ördög hogyan huzogatja le a kabátot a másik, talán még szegényebb ördögnek ösztövértésztéről. De már ahhoz lenne nekem is szavam és van mindegyikünknek szavunk, hogy a hivatalos életünkben annyira elharapódzott kártyázási düh némileg megfékeztessek. Hogy a mostani nagy szabadosságából olyan korlátok közé szoríttassék, a hol legalább nem rontja a fegyelem, a kölcsönös tisztelet szellemét.

Mindnyájunk köztudatában él, — és talán csak az illetők maguk nem tudnak róla — hogy vannak urak, a kiket a vasuti közvélemény azzal a gyanuval illet, hogy csakis kártyázási szenvedélyük kielégítése végett utaznak.

Magam láttam egy esetet, a mikor a szolgálati szakaszban utazó valamelyik, előttem személyesen ismeretlen kolléga végigházalta az illető kocsinak minden szakaszát, ismeretlen és idegen alakokat fogdosva magának némi kis ferblihez vagy mihez. És magam hallottam nem egyszer saját füleimmel, a mikor a folyosókon ácsorgó utasok nem ugyan dicsérő, de annál jogosabb észrevételekkel

— és ment jobbra, én meg balra, szobámba. Egy darabig azon gondolkodtam, hogy milyen nagy szamárnak is voltam én akkor, mikor azt hittem, hogy költő vagyok, aztán átöltözöktem, hogy a kaszinóba menjek, még melegében átadni válópörömet Imre barátunknak. Már indulni akartam, midőn megnyílt az ajtó... Irén volt... Egy darabig mozdulatlanul állott a küszöbön, aztán hirtelen felém futva, nyakamba borult s így szólt: „Mégis csak jobb, ha az a történet nem igaz!“ Ilyenek a nők, barátom, ilyenek! Mindenképen bajos velők! Én azonban, természetesen, hajthatatlan maradvam, így szóltam (tudod, mint egy francia drámában): „Előbb törölje le azt a pofont, asszonyom!“ Megesókolta az arcomat. „Így. Most meg vonja vissza azt a „nyomorult“ szót.“ „Te édes, édes!“ — mondá. Aztán én is kivettem jól megérdemelt két csókomat, meg a többit is, melyeket már meg sem érdemeltem. És aztán oly boldogok, oly boldogok voltunk, mint esküvőnk napján. Persze, hogy a válaszból semmi sem lesz. Hiszen soha, sohasem szerettem őt úgy, mint most. Ezt a csorba opáltút pedig halálom napjáig viselni fogom. Igaz, hogy egy pofont kaptam érte, de mennyi édes csók mosta le azt a pofont! Nos, mit szólsz a történetemhez?

— Hogy azért a férj még költött kalandokat se mondjon el a feleségének.

illették a hivatalos szakasznak nagyban „működő“ kártyázási kirendeltségét.

Hallottam egy olyan állomásról, a hol a vendégszoba állandóan „el van foglalva“, mert hát máskülönbén az állomásbelieknek nem volna hol bizalomban meghuzódniok egy kis kölcsönös és kollegiális nyugásra.

Hát még az a sok külszolgálati főnök, a kik hátborsódzva gondolnak a szeretett feljebbvalónak, a központi ténsuraknak kijövetelére! A mikor is nekik meg van engedve, hogy a késő hajnali órákig közösen verhessek ökleikkel a piszkos asztalokat s ráadásul még egy esomó pénzt is elhordáljanak.

Tudjuk mindnyájan, hogy a vasuti lakta-nyáknak milyen átka a kártya. Hogy rabolja meg a fáradtakat a pihenéstől, a szegényeket a betevő falattól!

Es tudunk még sok mindenfélét, a minek nem kellene lennie, ha — kártya nem volna. Azért én ammondó vagyok, hogy szórakozzék ki-ki a maga gusztusa szerint, de a kártyától minálunk is vonassék meg az a privilégium, a mely túlteszi magát a fegyelmi, a kollegiális és a nyilvánossági tekinteteken.

Temesváry Alajos.

Öreg köszent.

Ide állították

A falu végére,

Lábánál öt fényes

Csillag a czégére.

Palást van a hátán,

Kereszt a kezében,

Ugy áll a vén köszent,

Gondolkozva mélyen.

Az ákácok mélán

Főleje hajolnak,

Ki sem fog látszani

Közülök maholnap.

Védi lombjuk, hogy szél,

Hogy eső ne érje,

Nyíló ág virágot

Hullat a fejére.

Előtte ha elmegy

Falubéli ember,

Nem tekint rá máskép

Csak bús kegyelettel.

Gyermekök, férfiak,

Mind megsüvegelik,

Hisz a tekintete

Oly nyájas, oly szelid.

A mióta ott áll

Az országot mellett,

Nem látott a falu

Soha veszedelmet.

Tűz soh'se pusztított,

Folyó ki nem áradt,

Vak koldus alatta

Pihen, ha kifáradt.

Jó helye van ott a

Boldogtalanoknak,

Az ákác lombjai

Oly mélán suttognak.

Egész nap édesen

Hangzik a madárdal,

Ki ott pihen, vigaszt

Viszen el magával.

Azért is tartják a

Vén szentet oly nagyra,

Javitják, ha félre

Billen a kalapja.

Reá még uj ruhát,

Azt is festenének,

Ha nem volna annál

Szebb, a minél vénebb!

Malomhegyi István.

Hivatásának áldozata.

Rövid idő alatt két fűtő esett hivatásának áldozatául, az első Kalapács Károly volt, ki a hidegkut-györki összeütközés alkalmával a szén alá temetve, a szerkocsin, szolgálati helyén lelte halálát, a második a miskolci fűtőházhoz besztott Vincze Richárd fűtő volt.

Vincze Richárd m. é. december hó 22-én a 456. sz. személyszállító tehervonat mozdonyán tett szolgálatot.

Amidőn a vonat Ludas állomáshoz közeledett, Vincze éppen a tüzeléshez készülve, a tüzszekevény ajtaja előtt állott, amidőn az ajtó hirtelen kivágódott és egy éppen szembe lévő elszakadt forreszből a kitóduló forró gőz egész testét leforrázta.

Póta Miklós mozdonyvezető észrevéve a forresző szakadását és fűtőjének borzalmas helyzetét, teljes erővel iparkodott a tüzszekevény ajtaját besukni, azonban oly erős volt a gőz nyomása, hogy ez nem sikerült neki, az ajtó visszavágódott s miközben az ő kezei is teljesen leforrázódtak, oly erős lökést kapott, hogy lefordult a mozdonyról s kiesett a pályára.

A vonat — a szerencsétlen Vincze teljesen tehetetlenné lévén téve a leforrázás által — így gazdátlanul haladt tovább Ludas állomásig, míg a mozdony gőze kifogyván s a tűz kialudván, ott magától megállott.

Vincze irtózatos kinjai között a szerkocsira

menekült s innen mászott le Ludason, míg a mozdonyvezető, ki szerencsére a leeséskor újabb sérüléseket nem szenvedett, gyalog ment be Ludasra.

Mindkettő azonnal orvosi segélyben részesült s Vincze azután a 403. sz. gyorsvonattal Budapestre, a Rókus kórházba szállított, hol több napi kínos szenvedés után elhalt.

Vincze temetése a napokban volt kartársainak óriási részvéte mellett.

Póta Miklós mozdonyvezető már a javulás útján van.

Vincze Richárd fűtő özvegyet és négy gyermeket hagyott maga után.

Szerkesztőségünk, mely a „Vasutasok Családi Naptára“ jövedelmének jelentékeny részét ezuttal is szegény vasutas gyermekek támogatására szánta, értesülvén Vincze haláláról, éppen úgy, mint amidőn Kalapács Károly szomorú sorsát meghallotta, azonnal 50 koronát utalványozott a miskolci fűtőház-főnökség útján az özvegy kezeihez, az árvák gyámolítására.

Vincze nem volt előfizetőnk, nem is volt bal eset ellen biztosítva, mert ez esetben özvegye 3000 korona biztosítási összeget kapott volna, de azért teljes jó szívvvel siettünk a szegény gyermekek segélyére.

Szerkesztőségünk adományáért úgy a szegény özvegy, mint a miskolci fűtőház-főnökség is hálás köszönetét tolmácsolta.

HETI KRÓNIKA.

Habzó jókedvével, esőrgő sipkájával
A héten egy ifju, hopp, közibénk szárnyal.
Ismerős vonások, ej, való vagy álom?
Te vagy az czimbora — Karnevál barátom?!
Igen, itt a farsang, vigan muzsikálnak
És a családapák mélabusan járnak.

Hej, mert nagy a nyomor. Nyomor, lári-fári...
Éppen ellenkezőt hirdet Saczelláry.
Csaknem félmilliót nyert ez ur a kártyán
És Fortuna asszony még sincsen a pártján.
A társa nem fizet. — Azzal védekeze,
Hogy mikor játszottak, nem volt ép az esze.

Hódítani kíván az orosz atyuska
S Japánra irányul milljó muszka puska.
Ezt a fegyverkezést a szívünk úgy bánja,
Milyen lesz a világ, ha nem lesz Japánja?
Vutkit méret veled majd az orosz kánya,
Tipegő kis gésám, Japán szép leánya.

Szenzációkban a krónikánk nem szegény,
Nagykikindán minap agyonlőtt két legény
Egy szerb képviselőt. Ügyvéd is volt s nyuzott
S a parasztság bőréen tilos hasznot huzott:
A két legény apját minden jószágából
Kiperelte nemrég ez a rossz prókátor.

Vándorfelhők járják a borongós eget,
Bileki határra visznek üzenetet.
Hull, hull a könyharmat a bileki sánczra,
S hej, itthon sok mátká nem megy farsang-tánczra.
Elhal a fonóban a cziczázó nóta,
Ma csak nap-nap után várnak Bilek óta...

Léghajózni készül át az oceánon
Egy angol utazó. Csak pórul ne járjon!...
Véres párbajt vivott két hős pesti dendi,
Bizton tyukszem-affér. Lenni vagy nem lenni.
Az m. kir. postánál nagy a lelkesedés,
Vác mellett ismét volt **fizetésrendezés.**

Passé-partout.

HIREK.

* **Dr. Iharos István** fogalmazó, a miskolczi üzletvezetőség fegyelmi vizsgáló biztosa megrendült egészségének helyreállítása végett a napokban Licsynbe (Svájc) utazik. Munkával túlterhelve végre idegzete kimerült s hozzá még legutóbb meg is hűlt, így a pusztító kór erőt vett különben erős szervezetén. Ma már több heti pihenés után örvendetesen javul s orvosai tanácsára a legközelebbi napokban utnak indul. Iharos drt, ki lapunk belmunkatársa, hosszú és fáradságos útján **Banovits László** s. titkár, lapunk társszerkesztője fogja kiserni. Iharos drt távolléte alatt **Szűcs Jenő** s. fogalmazó, lapunk jeles tollu munkatársa fogja helyettesíteni s ezen idő alatt a fegyelmi biztosi teendőket is ő látja el. Szerencsés utat kívánunk kedves munkatársunknak s adja az ég, hogy mielőbb teljes egészségben térjen vissza szerető családjá és barátai körébe.

* **Eljegyzés.** Losi Losy Béla főellenőr kolozsvári állomásfőnök leányát **Olga** kisasszonyt eljegyezte **Wallentin Ödön** máv. hivatalnok. — **Végh Gyula** főellenőr kolozsvári raktár-

főnök leányát **Etelka** kisasszonyt eljegyezte **Antal Miklós** Nagyenyedről.

* **Halálozás.** Várnai István máv. mérnök Budapesten múlt hó 22-én harminczkétéves korában elhunyt.

* **Halálos elgázolás.** Gergely Miklós és Tőzsér László kondói bányamunkások szombat este a vasuti sinek mentén Miskolcra hazafelé gyalogoltak. Szirma-Bessenyő és Sajó-Ecség között néhány percznyi pihenőre letelepedtek a sinek mellett. De mindkettőt elnyomta az álom s így nem vették észre a Sajószentpéter felől közeledő vonatot, mely Tőzsér Lászlót elütötte, Gergely Miklóson pedig keresztül robogott. A vonat Gergely Miklós testét a szó szoros értelmében szét darabolta. Tőzsér Lászlónak azonban az ijedtségen kívül semmi baja sem történt.

* **Öngyilkosság a perronon.** Érsekújvárott f. hó 5-én este **Misik Kálmán** tanárjelölt a perronon szíven lőtte magát. Az öngyilkost az ottani kórházba szállították, hol harmadnapra meghalt. Halála előtt a szerencsétlen fiatal ember tettének okául amerikai párbajt említett.

* **Leesett a vonatról** m. é. december hó 26-án **Kovács Lajos** kalauz. A midőn a 7614.

Innen-onnan.

Főszempont.

Hölgy: Ez a levélpapiros csinos De vajjon divatos-e?

Kereskedő: Hogyne, nagyságos asszonyom, hiszen alig lehet rá írni

Tiltakozás.

Poéta: Olvasta, kisasszony, költeményeimet? Ön inspirálta őket nekem.

Hölgy: Én bizony nem vállalom el a felelősséget.

Elővigyázat.

A kis Pista sétálgatott a mamájával és nagyon megijedt egy kutyától, a mely erősen megugatta.

— Ejnye hogy lehetsz olyan gyáva. Hát nem tudod, hogy az a kutya, a melyik ugat nem harap? — szólt a mama.

— Én tudom! — hangzott a síró felelet; de vajjon a kutya is tudja-e?

A költő.

— Nini, ott megy **Zoltán** ur, a költő. Pedig azt hallottam, hogy nagyon beteg.

— Csak volt beteg. Amikor érezte, hogy a halál közeledik, hamarosan verset írt a halálról és arra szegény halál nem mert hozzá közeledni.

Ambitió.

A kegyelmes ur minden körvadászat alkalmával belelőtt néhány hajtóba, azonban urasan fizette meg az átlukasztott nadrágok mögötti fájdalom díját

A legutóbbi vadászatok idején a kegyelmes ur leereszkedőleg csevegett birtokának egyik-másik alkalmazottjával A népies cercle alatt elérkezett a csősz öt éves fiához, **Bandi**hoz.

— No **Bandi**, mi szeretnél lenni, ha megnősz?

Csillogó szemmel, selypítve felelte a gyerek:

— **Hajtó**, mitoj a tegyelmesz uj vadászit!

Barátnők között.

— Az én arczom a vagyonom!

— **Lelkem**, a szegénység nem szégyen!

Eltalálta.

— Elvesztettem a kutyámat és most nem tudom mit csináljak? — szólt **János** ur.

— Miért nem hirdeti, édes öregem? — tanácsolja a barátja.

— És aztán, mihaszna? A kutya ugy se tudja elolvasni.

Megérkezés.

Kalauz: Illava öt percz!

Rab (kiszállva): Óf percz? Tizenöt esztendő, azt a dicsőséges ragyogó hajnalát!

sz. vegyesvonat K.-Kápolna állomásról ki-
haladt, Kovács jegyvizsgálathoz fogott és
ezenközben köpenyével az egyik fülkéből
egyik utas sárczipóját a kocsí lépcsőre leszo-
dorta. Kovács a fülkéből kilépvén, lehajolt
a cipő után, de egyensúlyát veszítve leesett
és kulcesontját törte. Jelenleg már a teljes
gyógyulás útján van.

Szerencsétlenül járt munkás. A közeli napok-
ban Nyékládháza és Emőd között pályamun-
kások egy szénrel rakott pályakocsit toltak.
Lukács László pályamunkás, ki szintén részt
vett a tolásban eközben megcsuszott s egyik
lába a pályakocsi kerekei alá került, melyek
azt összezúzták.

* **Halálos összeütközés.** Topekában Villard
mellett a chigágó-rockizlandi vasuti vonalon
egy személyvonat összeütközött egy ellen-
kező irányból jövő munkásvonattal. Az uta-
sok előadása szerint harmincz ember esett
áldozatul az összeütközésnek. A személyvo-
nat teljesen roncsosá lett.

* **Gyilkosság, vagy öngyilkosság?** A buda-
pesti főkapitányság Párkány Nánáról a kö-
vetkező táviratot kapta: Ma éjjel a 117. számú
Pozsonyból jött vonaton egy III. osztályu
kocsi félreeső helyén egy átmetszett torku
embert találtak, aki később meghalt. Való-
színű, hogy az illető gyilkosság áldozata. A
Bécs felől Marcheggén át ma reggel érkezett
személyvonat egyik utasa, egy Rada Emil

nevű vándorszínész is jelentést tett arról,
hogy a vonat egyik utasa a vonaton öngyil-
kos kísérletet követett el, vagy pedig bűn-
tettnek esett áldozatul. Rada tegnap éjjel
után 1 óra 31 perczkor szállt fel Pozsonyban
a Budapest felé menő személyvonat egyik
harmadosztályu kocsijába. Úgyanott egy
negyven év körüli utas ült vele szemben,
aki az ő beszállása után néhány percz múlva
a kocsinak ebből a szakaszából kiment. Rada
közben elaludt s Galántha körül ébredt fel.
Ki akart menni a kocsí félreeső helyére, mire
egy kövér idősebb ur ember, aki Szempczen
vagy Udvardon szállt fel a vonatra, figyel-
meztette, hogy a kocsí félreeső rekeszében
egy ember van, kinek folyik az orra vére
s nem bocsájt be magához senkit. Később
Rada figyelmeztette a kalauzt a rejtélyes
idegenre. A kalauz a nála levő kulccsal
felnyitotta a rekesz ajtaját és ülőhelyzetben
vétől elboritva találta meg az ismeretlen
utast, ugyanazt, aki előbb Radával ült egy
szakaszban. Balkezében az ernyőjét tartotta,
két lábával az ajtónak támaszkodva ült, a
nyaka el volt metszve, feje pedig mélyen
aláhanyatlott. A hozzá intézett kérdésre
gyenge hangon azt felelte, hogy hagyják
békében, mert folyik az orra vére. Érsek-
ujváron leszállították a vonatról, de itt már
annyira el volt gyengülve, hogy csak jelek
kel tudta magát megértetni. Itt adta tudtul,
hogy kirabolták és a nyakát elvágták. A

CSARNOK.

Egy éj története.

Oroszból.

Irta: Lavreczkij.

(Folytatás)

De ebbe hirtelen beleunt. Besurrant kis
nővérkéje szobájába, felkeltette őt s be-
cözgetéseivel és csókjaival annyira vitte,
hogy a kicsike elkezdett kapálózni a lábai-
val és kiabált, hagyjon neki békét. Mind-
nyájan lefeküdtek, de ő nem tudott el-
aludni. Felnyitotta Shakespeare „Romeo és
Juliá“-ját s lassan elkezdett lapozgatni benne.
Egyszer szinte felolvadt Romeo és Julia lá-
tásába. Mindedig úgy tetszett neki, hogy
badarságokat beszélnek s hogy okosabb dol-
gokról is társaloghatnának. De most mindez
oly gyönyörűségnek tünt fel előtte, hogy
szinte el volt ragadtatva. Julia minden szava,
az ő szava volt s viszhangra talált a szívé-
ben, melyet hevesebb dobogásra készített.
Valami világosságot látott ezekben a sza-
vakban, valami világosat és szenvedélyeset,
annyira szenvedélyeset, hogy szinte illetlent,
melytől a szégyen pirja futotta el arcát.
Becsapta a könyvet s folyton fokozódó má-

morában odaállt a gyertya mellé s ujjaival
elkezdte nyomogatni az izzó bél körül a
sztearint. Majd felugrott, kihajolt az abla-
kon s mosolyogva nézett bele az éj sötét-
jébe és csendjébe . . . Egyszerre lódobogást
hallott. Ha ő volna! — gondolta magában.
Nem, valami tatár lesz. De hátha ő? Vajjon
betenné-e az ablakot, vagy nem? Nem. Egy-
szerre valami szokatlan bátorságot, sőt el-
szántságot érzett magában. Most bebocsátaná
magához, mint Julia Romeot. Ugy érezte,
hogy ez egyáltalában nem volna szégyenle-
tes, gondolatban átfutott minden megenged-
hető és bevallotta magának, hogy ő egye-
dül az övé . . . csakis az övé. Felkelt s el-
kezdett merően bámulni az utra s érezte,
hogy az arcza elmosolyodik, szemei pedig
csillognak. A ló vágatva ment. Ő ezt hal-
lotta, még pedig mind közelebb és közelebb.
A csillagok világánál egyszerre egy lovast
látott magával szemben. Lassan elléptetett
előtte. Ő pedig ott maradt az ablaknál és
tovább hallgatózott. Ugy tetszett neki mintha
a lódobogás, mely eleinte távolodott, újra
közeledni kezdett volna. És csakugyan a
lovas homályos alakja egyszerre megint
előtte állt vagy tíz lépésnyire. Lehet, hogy
más valaki. De a ló lépésben ment, majd
megállt az ablakkal szemben s azután . . .

(Folyt. köv.)

nyakán ejtett seb borotvától származik. Az az utas, aki Rada Emilt figyelmeztette a bezárkózott idegenre, Párkány-Nánánál lezárt és Balassa-Gyarmat felé utazott tovább. A főkapitányság nyomban táviratozott Párkány-Nánára és Érsekújvárra részletes felvilágosításért s megindította a nyomozást.

Halálos szerencsétlenség Budapest keleti pályaudvar állomáson e hó 3-án Nagy András kocsitoló tolatás közben elszerencsétlenül. Holttestét a morgéuba szállították. A rendőrség megindította a vizsgálatot, melynek eddigi adatai szerint Nagy a saját vigyázatlanságának áldozata lett.

* **Az orvosi bizonyítvány** Forgó Antal államvasuti hivatalnokot a fölöttes hatósága betegség okából dr. Hajós Lajos egyetemi tanárségéhez, az államvasutak orvosi tanácsadójához ntasította megvizsgálás végett. Forgó el is ment az orvoshoz, aki hosszabb megfigyelés után veszedelmes őrütnek nyilvánította Forgót s megkereste a rendőrséget Forgónak tébolydába leendő elszállítása iránt. Az őrütnek deklarált ember ennek neszt vette s rendőrorvossal vizsgáltatta meg magát újból. A rendőrorvos úgy találta, hogy Forgó Antal egy kis idegbajt leszámítva, teljesen épeszű ember, így nincs semmi ok sem arra, hogy az őrütnek házának lakója legyen. Amikor Forgó megtudta, hogy dr. Hajós őt közveszélyes őrütnek nyilvánította abban az orvosi bizonyítványában, amelyet fölöttes hatóságának benyújtott, feljelentést tett az orvos ellen, hamis orvosi bizonyítvány kiállításáért, hivatalos hatalommal való visszaélés és rágalmazás vétsége miatt. A járásbíró előtt dr. Hajós beismerte, hogy a panaszost őrütnek találta s hogy a hivatalos kötelessége parancsolta ennek folytán azt, hogy Forgó elmebetegséget elhelyezése végett a rendőrséget megkeresse. A bíró ezen védekezés után dr. Hajóst úgy a hamis orvosi bizonyítvány, valamint a rágalmazás vétségének vádjára alól felmentette. A kir. törvényszék felelősségi tanácsa, amely Forgó felelőssége folytán másodsorban tárgyalta ezt az ügyet, alaki hiba miatt megsemmisítette a járásbíró felmentő ítéletét s új tárgyalást rendelt el. E hó 6-án volt ez az újabb tárgyalás a büntető járásbíró előtt. Benke járásbíró előtt. A bíró egész sereg máv. tisztviselőt hallgatott ki a panaszos kérelmére. Ezek mind azt igazolták, hogy semmi különös sem észleltek az őrütnek kijelentett Forgón. A bíró dr. Falusy Árpád védőbeszéde után mindkét vád alól felmentette dr. Hajós Lajost. Forgó Antal ismét felelősséget jelentett be az ítélet ellen.

A vasuti utmutató új alakban. A „Vasuti és Közlekedési közlöny” kiadásában megjelent egy újabb kis menetrend, amely csupán a Magyar államvasut, a Kassa – Oderbergi vasut,

a Déli Vaspálya és a többi hazai vasut menetrendjét tartalmazza és egyuttal ezeknek közös hivatalos menetrendkönyve. A könyvecske igen ügyesen csoportosítja az összes helyi érdekű vasutak, a Magyar Folyam- és Tengerhajózási Részvénytársaság, a Duna-gőzhajózási Társulat menetterveit is és azonkívül kivonatossan hozza az idevonatkozó személy- és podgyászdíjszabásokat. Ara térképpel egyutt 30 fillér és a vigadóteri Központi Menetjegyirodában kapható.

* **Holttest a vasuton.** Berecz Lajos bérkocsist a kőbányai régi szemétbánya-dűlőben a vasuti sinek mentén holtan találták. A rendőrség kutatja hogy milyen körülmények között halt meg Berecz Legvalószínűbbnek tartják ma azt, hogy a fején ért szurás okozta a halálát. Néhány nappal ezelőtt ugyanis Moser Lajos bérkocsissal összeverekedett és megszurkálták egymást. Mosert a lakásán ápolják. Berecz valószínűleg a fejsebével elvászorgott és a szeméttel mellett elgyöngülve összeesett, ahol a nagy hidegben megfagyott. A boncolás fogja kétségtelenül megállapítani, hogy tulajdonképpen mi okozta Berecz halálát. Azt már ma biztosra veszik, hogy nem a vonat kerekéi ölték meg.

* **Elfogott zsebmetsző.** Ismert zsebtolvaj a miskolci rendőrség előtt Gáspár Péter, de oly ügyesen csinálja a dolgát, hogy nem lehet tetten érni. A vasuti állomáson e hó 6-án mégis sikerült zsebtolvajlásra érni. Bara Gábor vasutiőr feleségét lopta meg. A tárczáját észrevétlenül kihuzta és már odébb akart állani, amikor a rendőr fülönfogta. A tárczát, amelyben 10 koronás arany, 2 koronát érő régi tallér és 3 korona 52 fillér aprópénz volt, a motozásnál megtalálták nála.

FEJTÖRŐ.

— Lapunk olvasóitól szívesen közlünk rejtvényeket. —

Szórejtvény.

$$\begin{array}{r} \mathcal{H} \\ \hline \mathcal{O} \end{array} \text{ tal } \begin{array}{r} \mathcal{O} \mathcal{O} \mathcal{O} \\ \hline \mathcal{O} \mathcal{O} \mathcal{O} \\ \hline \mathcal{A} \end{array}$$

Ezen rejtvény megfejtését január hó 24-én megjelenő 4-ik számunkban hozzuk.

A megfejtés határideje január 20.

A megfejtők között egy értékes jutalomkönyvet sorolunk ki.

A f. évi 51-ik számunkban megjelent rejtvény megfejtése:

**Nagy Bercsényi Miklós sirdogál magába,
Elfogyott szegénynek minden katonája.**

A kitzöti jutalmat a megfejtők közül Hevessy Antal nyerte meg, kinek czimére Herczegh Jenő „Narion” című verskötetét postára tettük.

Felelős szerkesztő: **Zsivkovics Antal.**

Kisebb rendeléseknél pénz előre beküldéssel jutányosabban jön.

Csak azon készítményeim valódiak, melyek védjeggyel vannak ellátva.

RÁCZ JENŐ gyógyszerésznél

MISKOLCZON,

„AZ ARANY SZARVASHOZ” ezimzett gyógyszerertárában

kaphatók 15 év óta közkeveltségnek örvendő alant elősorolt saját készítményei:

- Iris virágarczkendőcs.** Számos hölgy áldja jó hatását — szeplő és májfolt ellen, arcz- és kézörnek selyempuhaságot ad, teljeseen ártalmatlan szer, az arczot a redőkirtől kését korrig megóvjaa, egy téglgy 1 kor. Hozzá Iris balzsam szappan, 1 db. ára 70 fill. Hozzá Vénus arczpor, fehér, rozsa és erém színekben, 1 kis doboz 90 fill., nagy 1 kor. 60 fill.
 - Pyrethro Salicyl szájessentia** néhány cseppel egyszeri szájjal kölesönöz, a fogak romlását gátolja és a fogínyt erősíti. — 1 kis üveg 70 fillér. — 1 nagy üveg ára 1 korona 20 fillér. Hozzá (Pyrethro) növény fogpor, mely a fogakat deszinhálja és tehérre takarítja. — Oly esetekben, hol ezen szájszereimet nem használták és fogfájás van, ajánlatik a kitűnő jó hatású (Pyrethro) sveiczi fogcsepp. 1 üveg ára 50 fillér.
 - Hajerősítő (balzsam) essentia.** Dr. Hebra híres bécsi egyetem tanár előírása szerint készítem a hajhullást és fejbőrkorrosodást megértolja, valamint egyéb fejbőrbetegségtől megóv és kellemes illatúval fogva szívesen alkalmazhatik. 1 üveg ára 1 korona 20 fillér.
 - RácZ Jenő keleti „Balzsam bajuszpedrője”** soha meg nem meg nem avasodó, zsímentes balzsamokból készítem, igen kellemes illatú, minden bajuszszinhez alkalmazható. 1 kis doboz ára 30 fillér. 1 nagy doboz 50 fillér.
 - Cannabin** (tyukszenbalzsam), biztos hatású és legkönyvetemesebben és sömörök kirtására. 1 üveg ára 70 fillér.
- Forgalomban van és közmegelegedéssel használják a
- Migrain,** főfájás, nátha ellen bedörzsölő és szároló szer, Jasmin aether 1 üveg 80 fillér.
- Fagyás ellen** Északi dr. Köpös fagykenőcs. 1 téglgy 1 korona. **Hajfestésre** Orientin, 2 üveg 3 korona. Világosabb színre 1 üveg 2 korona.
- Ugy az elősorolt, mint egyéb készítményeimhez utasítás mellékelve van: Kivánatra részletes árjegyzék utasításokkal megküldetk **Csak azon készítmények valódiak, melyek fenti védjeggyel vannak ellátva.** A drága külföldi hasonszereket, úgy mennyiségileg, mint minőségileg és olcsóságunkkal fölülmúlják; úgy, hogy általában házi szerek egyánánt legjobban alkalmazhatók.
- Főraktár: Budapest **TÖRÖK JOZSEF** gyógyszerertára, Király-utca 12. szám.

Rendelési cím: **RácZ Jenő** gyógyszerész Miskolczon.